

ANNIE DARLING

YZPEYTTÄ JA
ENNAKKOLUULOJA

BLOOMSBURYN

KIRJAKAUPASSA

tammi

ANNIE DARLING:

Pieni kirjakauppa Bloomsburyssa (2016, suom. 2022)

Ylpeyttä ja ennakkoluuloa

Bloomsburyn kirjakaupassa (2017, suom. 2022)

Annie Darling

YLPEYTTÄ JA
ENNAKKOLUULOJA
BLOOMSBURYN
KIRJAKAUPASSA

SUOMENTANUT SAARA PÄÄKKÖNEN

TAMMI

HELSINKI

Katkelmat Jane Austenin romaanista *Ylpeys ja ennakkoluulo* on lainattu Kersti Juvan suomennoksesta (Teos 2013).
Raamatun jakeet on lainattu vuoden 1992 suomennoksesta.
Lainaus William Shakespearen näytelmästä *Kuningas Henrik viides* on lainattu Paavo Cajanderin suomennoksesta (SKS 1905).
Kymmenen pientä sotilaspoikaa -lorun katkelmat on lainattu Alicen alasin 2018 -suomennospajan suomennoksesta, joka on julkaistu Christien romaanissa *Eikä yksikään pelastunut* (WSOY 2019).

Suomentaja kiittää Taiteen edistämiskeskusta tuesta.

Englanninkielinen alkuteos *True Love at the Lonely Hearts Bookshop* ilmestyi Iossa-Britanniassa 2017.

Copyright © Annie Darling 2017

Published by arrangement with A.M. Heath & Co, London and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.

Suomenkielinen laitos © Saara Pääkkönen ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3164-8

*Omistan tämän kirjan rakkaalle Mr Mackenzielle,
joka haluaa saattaa tiedoksi, että hän on pöyristynyt
mahdollisista yhteneväisyyksistä hänen ja Lumpun
välillä ja aikoo viedä asian oikeuteen.*

1

*On yleisesti tunnustettu totuus, että naimaton
mies, jolla on huomattava omaisuus,
on välttämättä vaimon tarpeessa.*

Mertentutkija Peter Hardy oli jumalaisen ihana poikaystävä.

Hän oli komea – hänellä oli vaaleat hiukset, ruskettunut iho koska hän vietti paljon aikaa eksoottisissa kohteissa valtameriin sukellellen, silmät siniset kuin meret, joita hän niin innokkaasti tutki – muttei kuitenkaan naurettavan tai pelottavan komea.

Hän oli myös älykäs. Eihän mertentutkijaksi päässyt ilman kunnan koulutodistusta ja paria kolmea tutkintoa. Lisäksi hänellä oli mainio huumorintaju – hiukan kuiva, hiukan hassu – ja hän oli erityisen taitava löytämään riemastuttavia kissavideoita YouTubesta.

Mutta eivät Peter Hardyn poikaystäväansiot suinkaan siihen loppuneet. Hän muisti aina soittaa äidilleen keski-
viikkoiltaisina ja sunnuntai-iltoina. Hän oli rasittavan täsmällinen ja tekstasi anteeksipyyntöä, jos oli vaarassa myöhästyä enemmän kuin viisi minuuttia, mitä ei tietenkään koskaan tapahtunut. Sängyssä hän oli huomaavainen ja innokas, muttei harrastanut mitään outoa. Peter Hardy ei koskaan pyytäisi naista pukeutumaan vaaleanpunaiseen kumihaalariin tai läimimään häntä kasvoille märällä sukalla.

Katsoipa asiaa miltä kantilta tahansa, Peter Hardy oli mainio saalis, poikaystävällisten hyveiden ruumiillistuma, ja vaikka Verity Love olikin kirkkoherran tytär, jonka odotettiin näyttävän muille esimerkkiä, hänen pitäisi päästää Peter päiviltä niin pian kuin mahdollista.

Mitä sitä suotta viivyttämään, Verity ajatteli. Hän puristi kädessään lasillista hapanta punaviiniä ja hymyili vaisusti ystävilleen, jotka edelleen hehkuttivat Peter Hardya, poikaystävistä parhainta.

”Hän kuulostaa aivan ihanalta. Herttaiselta mutta miehekkäältä”, Posy sanoi innostuneena. ”Milloin me oikein saamme tavata hänet?”

”No tuota, saa nähdä. Hän on kovasti kiinni töissään. Siis että hän on aika harvoin kotona. Se on alkanut vähän hiertää...”

”Selväksi tuli. Haluat pitää hänet kokonaan itselläsi.” Nina nyökkäsi. ”Tuttu juttu. Mutta Very, tätä on jatkunut jo monta kuukautta. Et sinä voi ikuisesti pitää kuumaa mertentutkijapoikaystävääsi lukkojen takana.”

”Monta kuukauttako? Voiko se olla totta?” Tietysti se oli totta. Nyt oli kesäkuun loppu, ja Peter oli ilmaantunut kuvioihin viime marraskuun lopussa. Juuri sopivasti, ettei Verityn tarvinnut mennä loppuvuoden lukuisiin juhliin yksin. Itse asiassa Verity oli jättänyt useimmat kemuista kokonaan väliin, mutta ei kai kukaan voinut syyttää häntä siitä, että hän kolmen laihan vuoden jälkeen nautiskeli ensiluokkaista mertentutkijaherkkua? ”Hyvä ihme, yli puoli vuotta jo! Oho!”

”Älä suotta kainostele. Te olette tietysti vielä suhteen alkuvaiheen villin sekstailun lumoissa, varsinkin kun Peter on niin paljon poissa”, Nina sanoi. Hän sipaisi hiuksensa, jotka tällä hetkellä olivat platinanvaaleat, korvien taakse ja huokaisi. ”Voi taivas, että minulla on ikävä suhteen

alkuvaiheen villiä sekstailua, aikaa ennen kuin aletaan väitellä siitä, kumman vuoro on viedä roskis, tai siitä, onko miehen fyysisesti mahdollista laskea vessanpytyn rengas alas.”

Verity otti vahvistukseksensa toisenkin kulauksen viiniä. He istuskelivat pubissa ihan kulman takana työpaikastaan, bloomsburylaisesta kirjakaupasta, joka ennen tunnettiin Kirjatallina. Nimi oli kuitenkin vaihdettu Onnellisten kirjojen kaupaksi muutama kuukausi sitten, kun Posy oli perinyt liikkeen ja muokannut siitä ”täyden palvelun kirjakaupan romantiikkannälkäisille”.

Raskaan kirjanmyyntipäivän jälkeen henkilökunta usein suuntasi Keskiyön kelloon, piskuiseen publiin, joka ei ollut luopunut 1930-luvun puupaneloinnista eikä vessojen art deco -laatoituksesta. Ennen iltakahdeksaa pubista sai pullon viiniä ja kaksi pikkupussia perunalastuja alle kymppillä, joten ketä muka haittasi läheisen kuntoklubin uima-altaan kloorin leimahdus saati se, että jos erehtyi laskemaan laukkunsa lattialle, pubikoira Tess kävi kuolaamassa sen? Tess vainusi puolikkaan Bombay mix -pussin tai kassin pohjalla piilevän omenan kymmenien metrien päästä.

”Peteristä puheen ollen, luulen, että suhteemme vetelee viimeisiään”, Verity sanoi kiireesti, kulautti viimeisenkin happaman pisaran lasin pohjalta ja pakottautui katsomaan Posya ja Ninaa, jotka tuijottivat häntä silmät tyrmistyksestä selällään.

”Eikä!”

”Sinähän sanoit, että Peter on täydellinen!”

”Enkä sanonut”, Verity kiisti. ”*Sinä* sanoit, että hän on täydellinen. Minä sanoin, että hän on melko mukava.”

”Hän on täydellinen.” Posya ei noin vain horjutettu. Toisinaan Veritystä tuntui, että vaikka Posy olikin juuri mennyt naimisiin, hän piti Peter Hardysta enemmän kuin

Verity itse. Tosin kun otti huomioon, että Posy oli vannonut ikuista uskollisuutta Lontoon hävyttömimmälle miehelle, ei kenties ollut mikään ihme, että Peter Hardy miellytti häntä niin paljon. ”Miksi kummassa et pidä täydellisestä miehestäsi kaikin voimin kiinni?”

”Siksi, että hän ei koskaan opi rakastamaan minua yhtä paljon kuin, höm, valtamerta, ja meri voi olla julma rakastaja.” Verity oli melko varma, että oli varastanut fraasin *Moby Dickistä*. Tai ehkä *Titanicista*. Jostain, missä puhuttiin paljon merestä. ”Hän on reissussa kaiken aikaa. Mitä jos päätämme sitoutua toisiimme, mitä jos me saamme lapsia? Eläisimme jatkuvassa epävarmuudessa tietäen, että Peter saattaa millä hetkellä hyvänsä joutua hain hampaisiin tai hukkuva vuotavan sukelluspuvun vuoksi.”

”En tiennytkään, että mertentutkijat työskentelevät haita kuhisevilla vesillä”, Nina sanoi kulmat kurtussa. ”Kai heidänkin alallaan jonkinlaisia työsuojelumääräyksiä on?”

”Heidän pitää allekirjoittaa vastuuvapaussopimus.” Nyt sai riittää. Tätä oli jatkunut jo liian pitkään. Verity nousi huojuen jaloilleen, jotka eivät olleet yhtä vakaat kuin hänen päätöksensä. ”Minun pitää nyt mennä.”

”Mutta viiniä on vielä jäljellä!” Nina kohotti pahennusta herättävää pulloa ja osoitti Veritylle sen pohjalla olevaa viinittikkaa. ”Eikä kello ole puolta kahdeksaakaan. Oletko sinä tulossa kipeäksi?”

”Kenties taudin nimi on mertentutkija Peter Hardy”, sanoi Posy viekkaasti hymyillen.

Verity pudisti päätään ja tarttui laukkuunsa. ”En käsitä, miksi sinä sanot hänen nimensä tuolla tavalla. Ihan kuin mertentutkija olisi etunimi. Oli miten oli, minusta on kurjaa lähteä, mutta sanoin jo ennalta, etten voi viipyä pitkään. Kyllähän te tiedätte, etten mielelläni lähde ihmisten ilmoille suoraan töistä.”

”OMG, sinulla on tärsänyt Peter Hardyn kanssa, eikö olekin? Aiotko dumpata hänet?” Nina olisi mennyt Marilyn Monroen tatuoidusta ja lävistetystä pikkusiskosta, mutta hän oli kertonut Veritylle olleensa teini-ikäisenä kaikkea muuta kuin viehättävä (”eteenpäin työntyvät hampaat, hammasraudat ja tissit kuin hyttysenpistot”) ja kompensoineensa ulkonäköään eloisalla käytöksellä. Vaikka Nina nykyisin näytti viisikymmentäluvun säväyttävältä pin-up-kaunottarelta, hän edelleen ilmaisi itseään liioitellusti. Nytkin hän avasi siniset silmänsä suuriksi, rypisti nenäänsä ja loksautti suunsa ammолleen.

”En tiedä vielä. Ehkä.” Verity ujuttautui pois nurkkapaikalta ja oli vähällä kompastua Tessiin, tukevaan staffordshirenbulleterrieriin, joka oli viilettänyt paikalle katsomaan, liikenisikö heiltä sipsejä.

”Et voi panna poikki Peterin kanssa ennen kuin me olemme tavanneet hänet”, Posy voihki. ”Saammeko mekin tulla? Ihan vain hetkeksi tervehtimään...”

”Ei sinun tarvitse Peteriä tervehtiä. Olet naimisissa”, Verity huomautti.

Posy hätkähti. ”Jukranpujut, niinpäs olenkin. Tuppaa aina unohtumaan.” Hän kokosi itsensä. ”Mutta ei tässä sentään 1800-lukua eletä. Naimisissa olevalla naisella on meidän päivinämmen oikeus tervehtiä muitakin miehiä kuin aviomiestään.” Posy pudisti päätään ja puhalsi keuhkot tyhjäksi. ”En vieläkään meinaa uskoa, että minulla on aviomies. Huijui! Sebastian Thorndyke on aviomieheni. Miten helvetissä niin on päässyt käymään?”

Kaikki oli tapahtunut vain muutamassa viikossa, joiden aikana Posy oli kirjakaupan uudistamisen lisäksi myös rakastunut hyvin erikoisen, Veritylle edelleen käsittämättömän tapahtumasarjan päätteeksi arkkiviholliseensa Sebastianiin. He olivat menneet naimisiin Camdenin kaupungintalolla

pari viikkoa sitten. Vieraat hädin tuskin ehtivät heittää riisiä oletettavasti onnellisen pariskunnan niskaan, kun nämä jo kiiruhtivat tien yli St Pancrasin asemalle ja hyppäsivät Eurostar-junaan juhliakseen häitään Pariisissa ennen kuin vihkitodistuksen muste ehti kuivua. Ei mikään ihme, että aina kun Posyn kasvoilla ei karehtinut autuas hymy, hän näytti jokseenkin typeryneeltä.

Nyt Verity käytti Posyn typeryneisyyttä hyväkseen ja alkoi perääntyä nurkkapöydästä poispäin. ”Sinun pitäisi varmaan jo palata kotiin Sebastianin luo. Teillähän on vielä kuherruskuukausi kesken, eikö niin?”

”Älä lähde. Älä rupea sellaiseksi naiseksi, joka naimisiin mentyään unohtaa ystävänsä”, sanoi Nina mököttävään sävyyn. Posy kääntyi hänen puoleensa, jolloin Verity näki tilaisuutensa tulleen ja säntäsi ovesta ulos, vaikka Nina huusikin perään: ”Mikä siinä on, kun Peter Hardy ei ole Facebookissa? Tosi outoa!”

Autoahan se oli, mutta kuten Verity oli sisarensa Merryn avustuksella selittänyt ystävilleen, mertentutkijana Peter oli useiden valtioiden palveluksessa ja hänellä oli hallussaan salaisia tietoja ilmastonmuutoksesta, joten sosiaalinen media oli häneltä kielletty.

Tai jotain sinnepäin.

Ulkona oli satanut. Kesän kuumentama, märkä jalkakäytävä tuoksui ihanasti sateelta, kun Verity käveli liukkailla mukulakivillä ohi Rochester Streetin tuttujen liikkeiden: ruotsalainen herkkukauppa, vanhanaikainen makeispuoti, pari vaateputiikkia. Hetken Verity harkitsi kotiinmenoa, mutta Onnellisten kirjojen kaupan yläkerrassa sijaitseva asunto, jossa Posy antoi Verityn ja Ninan asua ilmaiseksi, ei vielä tuntunut kodilta. Sitä paitsi nyt oli perjantai-ilta, viikonlopun alku, ja Verity piti visusti kiinni perjantai-iltarituaaleistaan.

Verity kääntyi kulmasta Theobald's Roadille, asteli ohi kauppojen ja toimistojen sekä värikkäitä Eames-tuoleja täynnä olevan kiinteistövalitysfirman ja kääntyi sitten vasempaan Southampton Row'lle. Kirkkaasti valaistu tie kuhisi ihmisiä, jotka kiirehtivät tapaamaan ystäviään tai seisoskelivat pubien edustalla hilpeinä ryppäinä. Verity luikahti oikealla avautuvalle pikkukadulle, ohitti vanhanajan pubin joka oli vielä Keskiyön kelloakin hurmaavampi, ja pysähtyi pienen italialaisravintolan kohdalla. Ravintolan julkisivu oli maalattu punaiseksi ja sen ikkunat olivat kosteudesta huurussa, ja kun Verity avasi oven, häntä tervehtivät nauru ja puheensorina, lasien kilahtelu sekä valkosipulin ja yrttien nenää kutkuttava tuoksahdus.

Verity oli löytänyt Il Fornellon eräänä perjantai-iltana vuosia sitten, kun hän oli maleksinut kaduilla lykätäkseen kotiinpaluuta. Koti oli tuolloin ollut Merry-sisaren kanssa jaettu huone Islingtonissa, talossa jonka omisti jonkun heidän isänsä seurakuntalaisen tytär. Vuokranantajan perheessä oli viisi lasta, espanjalainen au pair, kaksi bichon friséä, yksi kani, pari marsua ja kultakala. Meteli ja haju hipoivat usein kipurajaa. Ja ikään kuin siinä ei vielä olisi ollut tarpeeksi kestämistä, Verity oli jälleen sinkku erottuaan vähän aiemmin Adamista, jonka kanssa hän oli seurustellut kolme vuotta. Ero oli sujunut kaikkea muuta kuin sopuisasti, ja Veritystä oli vaikeaa murehtia meluisassa, haisevassa talossa, jossa hänellä ei ollut edes omaa huonetta.

Tuona iltana Verityn jalkoja oli pakottanut ja sydäntä särkenyt, ja ajatus yhden hengen ravintolaillallisesta oli tuntunut ahdistavalta. Ravintolan omistaja Luigi oli kuitenkin saanut hänet houkuteltua sisään. Nytkin Luigi tuli toivottamaan hänet tervetulleeksi. ”Hahaa! Signorina Very! Te tulettekin tänään myöhään. Olimme jo luopua toivosta. Asetutteko kantapöytäanne?”

”Sattui pieni viivytys matkalla.” Suunnatessaan kohti kantapöytänsä (se sijaitsi suojaisassa nurkassa, jossa hän oli turvassa juttua iskeviltä yksinäisiltä susilta) Verity katsoi taakseen tarkistaakseen, että hän oli sulkenut oven perässään, ja näki Posyn ja Ninan tiirailevan ikkunasta sisään.

Ei voinut olla totta!

Mutta totta se hitto vie oli.

Uteliaisuus oli vienyt voiton terveestä järjestä, ja Posy ja Nina olivat seuranneet Verityä nähdäkseen vilauksen mertentutkija Peter Hardysta. He ryntäsivät taatusti sisään heti, kun huomaisivat Verityn, joka seiso i paikalleen jähmettyneenä rustiikkisten pöytien ja penkkien lomassa. Verityn syke kiihtyi, vaikka aika, kuten hän itsekin, tuntui pysähtyvän niille sijoilleen. Hän hengitti vapisevasti ulos. Kaikki järjestyisi. Hän selvittäisi tilanteen ihan muina naisina, härskisti vaan. Paitsi että Verity Lovesta oli härskiys kaukana.

Hänellä oli vain kaksi vaihtoehtoa: taistele tai pakene. Ja Verity valitsi aina pakenemisen. Hän voisi rynnätä yläkerran naistenhuoneeseen, lukita oven ja kieltäytyä tulemasta ulos.

Paitsi ettei siinä ollut mitään järkeä. Se oli naurettavaa. Hän oli täysijärkinen aikuinen, jonka piti nyt vain rauhoittua ja keksiä jokin selitys. Sanoa, että mertentutkija Peter Hardy oli tehnyt oharit ja että olihan hän yrittänyt selittää, että Peter oli viime aikoina ollut aika etäinen, kuin heidän välissään olisi kokonainen valtameri jne. jne. Tämä voisi olla sopiva hetki tehdä Peter Hardysta loppu... mutta Verity tuns i vahvuutensa, eikä improvisaatio missään tapauksessa kuulunut niihin.

Mieti! Mieti nyt! Mieti, hitsin pimpulat!

Verity vilkuili ympärilleen hädissään, tuskin muistaen Luigia, joka yhä seiso i hänen rinnallaan. ”Karahditte aivan

punaiseksi, signorina Very. Oletteko kunnossa? Tänään on hyvin kostea ilma. Toivottavasti ette ole tulossa kipeäksi.”

Merentutkimusalus uppoaa, Verity ajatteli avuttomana. Ja sitten hänen silmiinsä osui mies.

Mies istui huoneen takaosassa kahden hengen pöydässä, jonka toinen tuoli suorastaan kutsui Verityä kiirehtimään luokseen ja istumaan alas. Niin hän tekikin toivoen hartaasti, ettei miehen seuralainen ollut vain piipahtanut hetkeksi vessaan.

Mies kurtisti otsaa ja nosti katseensa puhelimestaan. Hän oli sopivan ikäinen, siinä kolmissakymmenissä. Ei näkyviä kaulatatuointeja, ei kaameita vaatteita, ihan tavallinen valkoinen kauluspaita vain ja sen päällä neule, joka oli melkein saman värinen kuin miehen hämmästyneet sinivihreät silmät. Menköön, Verity päätti. Hän saa kelvata.

”Iltaa.” Mies puhui viileään sävyyn kuin olisi tarkoittanut sanansa kysymykseksi. Esimerkiksi: Kuka helvetti sinä olet ja miksi tungit minun pöytäni istumaan?

Verity vilkaisi varovasti taakseen ja näki pahimpien pelkonsa käyneen toteen: Nina ja Posy olivat tulleet sisään etsimään häntä. Sitten Posy äkkäsi hänet ja tökkäsi Ninaa, joka vilkutti Veritylle. Verity kääntyi yksinäisen illastajan puoleen. Voi itku, mies näytti kaikkea muuta kuin tyytyväiseltä.

”Suo anteeksi. Oletko täällä itsekseksi?”

Mies katsoi puhelintaan ja kurtisti taas kulmiaan. Tai pikemminkin kurttu, joka ei ollut missään vaiheessa kadonnut, vain syveni entisestään. ”Siltä vaikuttaa.” Sitten miehen kasvot silisivät ja hän hymyili Veritylle kireän innottomasti. ”Tiedän, että ravintola on täynnä, mutta söisin mieluummin omassa rauhassa, jollet pahas—”

”Very! Turha teeskennellä, ettet muka näe meitä!”

Verity sulki silmänsä ja toivoi, että jos hän ei näkisi Ninaa ja Posya, hekään eivät näkisi häntä. Surullista kyllä se ei kos-

kaan toiminut. ”Ole kiltti ja koeta pysyä juonessa mukana”, hän vingahti. ”Pyydän oikein kauniisti.”

”Missä juonessa?” mies kysyi, mutta oli jo myöhäistä. Verity tunsikin käsiparin painuvan olkapäilleen ja haistoi Ninan tymäkän ruusuhajaveden.

”Very! Etkö esittele meitä seuralaisellesi?”

2

*Minulla ei todellakaan ole kykyä keskustella
vaivatta ihmisten kanssa, joita en ole tavannut
koskaan ennen, kuten monilla on.*

Verity piti silmänsä suljettuna ja istui häpeästä kivettyneenä paikallaan. Nöyryytystä kesti valovuosia, tai kenties vain muutamia sekunteja, kunnes Verity tunsi ilman liikahtavan, ja sitten hänen poskeaan sipaisi jokin, joka tuntui kašmirilta, ja miesääni sanoi: ”Minä olen Johnny.”

Verity avasi vastahakoisesti silmänsä. Pöydässä istunut mies, Johnny, oli noussut seisomaan kätelläkseen Posya ja Ninaa, joka loihti kasvoilleen hämmästyneen ilmeen.

”Johnny? Et siis mertentutkija Peter Hardy?” Nina melkein huohotti riemunsekaisesta kauhistuksesta. Verity päätti tappaa hänet joskus tuonnempana. Kunhan he ensin olisivat vähän keskustelleet. Tämä oli ehdottomasti vastoin sääntöjä. Ei ollut sopivaa narauttaa ystävää oletettavasti pettämässä oletettua poikaystävää ja sitten vielä kannella hänestä miehelle, jonka kanssa ystävä pettämisspuuhissa oli. Sellaista nyt vain ei tehty. Se oli vastoin feminismin peruseräpäätteitä.

Johnny katsoi Verityä, joka sulki silmänsä uudelleen, koska miehen ilme oli kaikkea muuta kuin rohkaiseva.

”Ei, tämä ei ole Peter”, Verity sai sanotuksi, vaikka hänen olikin vaikeaa pusertaa sanoja kurkussaan olevan palan ja lamaantuneen kielen ohitse. ”En sanonut olevani menossa

tapaamaan Peteriä. Te vain oletitte niin.” Ainakin pahin oli nyt ohitse, ja Verity voisi yksinkertaisesti valehdella. Valehdella minkä sielu sieti. Väittää, että Johnny oli jonkun hänen isänsä seurakuntalaisen poika (Verityn isän seurakuntalaisilla oli, kätevää kyllä, paljon lapsia) ja että he olivat sopineet tapaamisesta, koska Johnny kaipasi hengellistä ohjausta. Tosin hengellinen ohjaus oli enemmänkin Verityn isän heiniä. ”Johnny on –”

”Tämä on tietysti ihan tuore juttu vielä, mutta en tiennyt, että tapaillet muitakin miehiä. Kuka on mertentutkija Peter Hardy? Pitäisikö minun huolestua?” Verity tunsu kuumotuksen pyyhkäisevän rinnalta kaulaa pitkin ylös poskille, niin että lopulta tuntui kuin hänen korvalehtensäkin olisi upotettu kiehuvaan veteen. Hän oli mennyt omaan ansaansa. Tilanne oli eskaloitunut kamalasta aina vain kamalammaksi ja oli nyt jo melkein katastrofaalisen kammottava.

”Verity Love, senkin tuhmeliini!” Posy henkäisi haltioissaan. ”Olet kahden miehen loukussa, etkä ole sanonut meille mitään. Ei uskoisi, että olet kirkkoherran tytär!”

Niin he aina sanoivat, kun Verity teki jotain, mikä ei ollut aivan kilttiä. Esimerkiksi kiroili tai sanoi jotain epäystävällistä tosi-TV-kilpailijoista tai, kuten nyt, kilpailutti miehiä.

”No kun... Hitsit... En oikein tiedä...” Kokonainen virke olisi kiva. Suorastaan ihana. Verity tunsu taas käsien puristavan harteitaan, ja sitten Nina painoi leukansa Verityn päälle.

”Toivottavasti et nyt saa väärää kuvaa Verystä”, Nina sanoi, ja Verity valmistautui kuuntelemaan liiallisia paljastuksia yksityiselämästään. Ninan tuntien välinpitämättömän näköinen vieras saisi kuulla, että Peter Hardy oli viettänyt aivan liikaa aikaa mertentutkimushommissa pois Verityn luota ja että Verityllä oli tarpeita eikä häntä siis voinut syyttää, vaikka hän osoitti huomiota myös muille miehille. Nina oli usein

pohdiskellut näitä asioita ääneen, yleensä silloin kun kauppa oli täynnä asiakkaita, sillä Nina ei lainkaan kunnioittanut toisten ihmisten yksityisyyttä. ”Annahan kun kerron sinulle tästä naisesta. Kerrankin hän lainasi vuokraisäntänsä autoa ja ajoi arki-iltana myrskyssä Derbyshireen hakemaan minut leirintäalueelta, jonne paskiaiseksäni oli minut dumpannut. Verity on hyväsydämisin ihminen, jonka tunnen.”

Johnny oli yhä seisaallaan. Hän oli hoikka ja pitkä, niin pitkä että Verityn piti kallistaa päätään taaksepäin nähdäkseen ilmeen, joka kertoi miehen punnitsevan, oliko Verity kenties muutakin kuin julkea, tunkeileva valehtelija.

”Me emme ole vielä keskustelleet siitä, miten vakava suhteemme on. Emme ole käyneet yksilläkään treffeillä.” Verity oli onnistunut muodostamaan kaksi täydellistä virkettä, vieläpä valehtelematta. Tai no, melkein valehtelematta. Ja kaikki oli hyvin, sillä Johnny istui alas ja hymyili, eikä hymy tällä kertaa ollut kireä vaan laiskahko, ikään kuin tämä kaikki olisi mukavaa vaihtelua sille, mikä aikaisemmin oli vetänyt hänen kulmansa kurttuun.

”Eiköhän keskustella aiheesta saman tien. Oli hauska tutustua teihin, arvon naiset. Me tapaamme varmasti pian uudelleen.”

Nina ja Posy vetäytyivät vasta, kun Verity kääntyi ympäri ja loi heihin katseen, joka ilmaisi yksiselitteisesti: ”Keksin heti ainakin kymmenen erilaista keinoa tappaa teidät molemmat ja lavastaa kuolemanne onnettomuudeksi.” Hän olisi ilomielin pitänyt katseensa Posyssa ja Ninassa, mutta nämä olivat jo ovella, mistä he peukuttivat kaksin käsin ja muodostivat huulillaan äänettämiä kannustushuutoja, kuten ”Anna palaa!” ja ”Niin sitä pitää!”, kunnes Johnny selvitti painokkaasti kurkkuaan ja Verityn oli pakko kääntyä.

”Olen hyvin pahoillani. Hätäännyin, enkä tiennyt, mitä tehdä”, Verity tunnusti nostamatta katsettaan käsistään,

jotka puristivat pöytää rystyset valkoisina. Peukalossa näkyi olevan mustetahra.

”Tuskin yhtä pahoillasi kuin mertentutkija Peter Hardy.”

”Peter Hardya ei ole olemassakaan. Kuule, olen aivan vilpittömästi pahoillani, enkä halua haaskata aikaasi enää yhtään enempää –”

”Miten niin Peter Hardya ei ole olemassakaan?”

Johnnyn puhetapa oli kultivoitunut ja selkeä, mikä tarkoitti, että hän kuulosti aristokraattiselta, mutta äänessä oli myös lämpöä ikään kuin hän olisi hymyillyt. Verity ei tosin voinut vahvistaa havaintoa, koska tuijotti edelleen peukalonsa mustetahraa.

Verity kohotti katseensa. Hän ei ollut tätä ennen ehtinyt muuta kuin tarkistaa, että mies näytti suurin piirtein normaalilta, mutta tajusi nyt, miksi Posy ja Nina olivat suorastaan tuuppineet toisiaan pois tieltä nähdäkseen Johnnyn paremmin.

Posya ja Ninaa ei voinut siitä syyttää, sillä Johnny oli erittäin komea mies *Menneen maailman* ja Burberry-mainosten tyyliin. Hänellä oli korkeat poskipäät, ja jos hän ei olisi hymyillyt, hänen täyteläiset, seksikkään pehmeät huulensa olisivat olleet mutrussa. Hänen paksut, kiiltävänruskeat hiuksensa oli leikattu lyhyiksi takaa ja sivuilta ja jätetty päältä niin pitkäksi, että hän sipaisi tuon tuostakin niitä taaksepäin paljastaen naurettavan upeat poskipäänsä ja sinertävänvihreät tai ehkä sittenkin vihertävänsiniset silmänsä, joihin varmaankin kannattaisi nyt lakata tuijottamasta kuin mikäkin hätääntynyt pikkueläin. Johnny oli aikuisversio taidekoulun kalpeista, ivallisesti hymyilevistä pojista, joihin Verity oli teini-ikäisenä ihastunut. Ikävä kyllä nuo pojat olivat vastanneet hänen ihastukseensa vain ivallisilla hymyillä, sillä Verity oli yksi kirkkoherran viidestä oudosta tyttärestä, eikä hän ollut tarpeeksi sievä kompensoidakseen outouttaan.

Ei Verity ruma ollut, ei missään nimessä, mutta yksikään taidekoulun pojista ei ollut koskaan kiinnittänyt häneen huomiota. Toisin kuin tämä vieras mies, joka ainakin pöytää rummuttavista sormista päätellen odotti hiukan kärsimättömänä, että Verity sanoisi jotain.

Mertentutkija Peter Hardy. Mistä sitä aloittaisi?

No, ainahan voisi lähteä liikkeelle totuudesta.

”Niin, tuota, Peter Hardy sai alkunsa minun ja siskoni Merryn höpsöstä keskustelusta siitä, millainen olisi täydellinen poikaystävä. Ajan mittaan me kehitelimme hänelle täyden henkilöhistorian, mutta hän oli vain mielikuvituspoikaystävä, kunnes ystäväni... he tarkoittavat kyllä hyvää... mutta he yrittivät väen vängällä parittaa minua jokaisen satunnaisen sinkkumiehen kanssa ja loivat minulle profileja deittisovelluksiin. Taivahan talikynttilät, tiedätkö sinä HookUppin?”

Johnnya puistatti. ”Meillä töissä kaikki alle kolmikymppiset ovat hurahaneet siihen.”

”Minun oli pakko ladata se, koska niin oli helpompaa kuin selittää tuhannetta kertaa, miksi en ole kiinnostunut parisuhteesta, ja sitten yhtenä iltana pubissa erehdyin jättämään puhelimeni pöydälle vessareissun ajaksi, ja kun tulin takaisin, kaverit oivat swaippailleet aivan kauheita kuvatuksia minun nimissäni, ja niin minä äkkiä kuulin sanovani, että minulla oli jo poikaystävä nimeltä Peter Hardy.”

”Se mertentutkija.” Johnny nyökkäsi. ”Haluaisitko juoda jotain, Very Love?”

Tuon tummanharmaan samettiäänen lausumana Verityn nimi ei kuulostanutkaan imelältä, englannista japaniin ja takaisin käännettyä ystävänpäiväkortilta. Verityä värisytti. ”Oikea nimeni on Verity. Mutta kaikki kutsuvat minua Veryksi.”

Oikeastaan Verityn olisi pitänyt pahoitella ja poistua tuttuun nurkkaansa, mutta hän myönsi, että lasillinen kyllä maistuisi. Luigi kiirehti paikalle, ja he tilasivat lasilliset rotevaa punaviiniä.

Keskustelu jatkui luontevasti aiheesta Verityn seurustelumurheet. Hän oli ollut sinkku kolme vuotta sen jälkeen, kun hänen ensimmäinen, viimeinen ja ainoa seurustelusuhteensa oli päättynyt räikeästi, sotkuisesti ja kivuliaasti. Ajauduttuaan kaikkien aikojen välirikkkoon Adamin kanssa Verity oli sinkkuudesta onnellinen, mutta muu maailma ei suostunut uskomaan sitä.

”Eivät ystäväni pahaa tarkoita. Eivät missään nimessä. Useimmat heistä nyt vain sattuvat joko olemaan parisuhteessa tai suhtautumaan parisuhteisiin pakkomielteisesti, ja heidän mielestään minunkin pitäisi haluta parisuhdetta. Kaiken lisäksi he eivät ole kovinkaan nirsoja valitessaan minulle deittikumppaneita.” Verity irvisti muistellessaan vaivaannuttavia sokkotreffejä erään Ninan biletuttavuuden kanssa, joka omien sanojensa mukaan oli ”täysiverinen alistaja” ja halusi tietää, kaipaisiko Verity elämäänsä miestä, joka ”dominoisi häntä lempeästi mutta jämäkästi”. Verity ei ollut tiennyt, mitä sanoa, mutta onneksi hänen hyytävin katseensa puhui hänen puolestaan.

”Minun ystäväni tekevät samaa. Yksikään heidän järjestämistään deiteistä ei ole osoittautunut menestykseksi”, Johnny sanoi, kun he saivat juomansa. Hän kohotti lasiaan ja Verity kilautti omaansa sitä vasten. ”Terveysteksi. Päättellen naisista, joita minulle tarjotellaan, ystäväilläni ei ole erityisen korkea käsitys minusta. Yleensä tytöt ovat joko niin nuoria, että tekisi mieli pyytää heitä näyttämään kuvallista henkilötodistusta, tai sitten avioeron katkeroitettamia naisia. Viimeisin suunnitteli palkkaavansa ammatitappajan murhaamaan eksänsä. Ja jos rohkenen valittaa,

*Yksi nainen, kaksi valepoikaystävää,
aikamoinen sotku.*

Introvertti kirjakauppias Verity Love nauttii sinkkuelämästä. Sokkotreffit hän välttää keksimänsä poikaystävän avulla, mutta kun huijaus on paljastua, Verity improvisoi ja esittelee tuntemattoman miehen kumppaninaan. Uusi valepoikaystävä sattuu kuitenkin itse olemaan valetyttöystävän tarpeessa... Tässä feikkisuhteessa on vain yksi sääntö: rakastua ei saa.

Ylpeyttä ja ennakkoluuloa Bloomsburyn kirjakaupassa on ihastuttavan Bloomsburyn kirjakauppa -sarjan toinen osa.

9 789520 431648

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3164-8

KANSI: HILLA SEMERI